

бележитѣ на безкрѣвни герои и оставяха прозрачни впечатления, като рожби на писателски опити. Разбира се, никой не би дръзналъ да вини затова артиста — грѣшката лежи преди всичко въ неопитността на писателитѣ.

Все пакъ нѣкои отъ по-личнитѣ ни писатели въ драматическитѣ си творби се опитаха да вдѣхнатъ животъ и на герои като Македонски отъ „Хъшове“, дѣдо Славчо отъ „Две се млади залибиле“, Вълчанъ Нановъ отъ „Боряна“, Стоилъ отъ „Вжзелтъ“, Гено отъ „Бащи и синове“, Петъръ отъ „Иончеви ханове“ и др. които бѣха изнесени на сцената отъ Б. Андреевъ и въ които той имá радостенъ успѣхъ.

Особенъ типъ на нехранимайко Б. Андреевъ изрисува отъ Стоилъ въ драмата „Вжзелтъ“, отъ Добри Немировъ. Въ тази епизодична роля артистътъ можа да създаде чуденъ ликъ на безпѣтенъ човѣкъ — единъ жизненъ образъ, който спечели сърдцето на зрителитѣ.

Той се наложи съ лекотата, съ която провеждаше играта и същевременно съ вѣрното долавяне на типичното въ психиката на тая пропаднала личность.

Нѣколко мига бѣха създадени прекрасно.

Колко безсрамно искаше пари отъ брата си Каменъ ! Какъ му се щѣше да пипне имотеца на бай Петъръ и да го прогуляе ! А колко лицемѣрно плачеше за брата си ! Та той не да-